

РЕШЕНИЕ

№ 558

гр. София, 30.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **234** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на С. И. С., гражданин на Република И., чрез адвокат В. И. срещу заповед № 5264з-2386/11.12.2019 г. на Директора на Дирекция „Миграция” - МВР, с която е продължено настаняването на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ).

В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта е в противоречие с Директива 2008/115/ЕО, поради липсата на разумна възможност за извеждането му от страната. Оспорващият твърди, че не желае да подпише декларация за доброволно връщане в страната си по произход, защото там животът му би бил поставен в опасност. Посочена е практика на СЕС и ЕСПЧ, в подкрепа на изложените твърдения. Релевират се доводи, за това, че в случая не са изследвани възможности за налагане на по-лека мярка от задържане.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощения от него адвокат И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Процесуалният му представител юриконсулт М. оспорва жалбата.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заповед № 5264з-1017/22.05.2019 г. на Директора на Дирекция „Миграция” - МВР, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, на С. И. С., гражданин на Република И. е наложена принудителна административна мярка „Принудително настаняване в СДВНЧ”, във връзка с наложена спрямо него със заповед № 4379 ОЧ – 115/31.08.2018 г. на Началника на ГПУ К., принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”. Видно от приложеното към преписката предложение № 5264р-23025/11.12.2019 г. до Директора на Дирекция „Миграция” – МВР, чужденецът е изтърпял наказание „лишаване от свобода”, наложено му по НОХД № 31/2019 г. на Районен съд – Оряхово, за незаконно преминаване на българската граница.

Със С. И. С., няколкократно са провеждани беседи, по време, на които същият е бил убеждаван от служители на Дирекция „Миграция” – МВР да се завърне в страната си по произход, чрез подписване на декларация за доброволно връщане. Чужденецът категорично е отказал да съдейства за издаване на документи за самоличност, чрез които може да бъде изведен от страната.

В предложението е посочено, че чужденецът не притежава валиден документ за самоличност и парични средства. Няма данни за декларирано желание от страна на български гражданин да му осигури подслон и издръжка, в случай, че бъде освободен от СДВНЧ.

Поради изтичането на шест месеца от първоначалното задържане на чужденеца, Директорът на Дирекция „Миграция” – МВР е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 13.12.2019 г., видно от саморъчно написания текст върху екземпляр, приложен към преписката. Жалбата е подадена директно в АССГ на 27.12.2019 г. /вх. № 38225/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на С. И. С., гражданин на Република И. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Друга фактическа предпоставка за налагането на първоначалната ПАМ за задържане е, че чужденецът няма адресна регистрация, няма документи за самоличност и е бил осъждан с влязла в сила присъда за извършено престъпление от общ характер.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат

обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че С. И. С. не притежава валидни документи за самоличност и е осъждано за извършено престъпление от общ характер.

Настоящият съдебен състав намира, че към момента общата продължителност на задържането му до момента не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане на чужденеца в СДВНЧ и са налице предпоставките за задържането му, посочени в закона – пречки за изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ. Лицето не е сътрудничило с администрацията на Дирекция „Миграция“ за връщането си в страната по произход, а изпълнението на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ не може да бъде осъществено поради нежелание от негова страна да подаде искане за издаване на документ за пътуване до съответните дипломатически власти на Република И. в България. При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а именно - има забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на чужденеца до границата и лицето отказва да съдейства на компетентните органи за получаване на необходимите документи за връщане.

Поради факта, че са изтекли само първите шест месеца от първоначалното задържане на лицето и вземайки предвид изложеното, съдът намира, че в случая все още съществува разумна възможност за връщането на С. И. С. в страната му по произход.

По отношение на релевирия в жалбата довод за налагане на по-лека обезпечителна мярка, настоящият съдебен състав намира следното.

По силата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: 1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си; 2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона и 3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

В разглеждания казус изброените по-леки обезпечителни мерки са неприложими с оглед наличието на обосновано предположение за укриване на лицето. Както беше посочено С. И. С. не притежава валидни документи за самоличност и е осъждан за извършено престъпление от общ характер. Той не е декларирал, и че може да внесе

лично или чрез друго лице определена парична сума, която да послужи като гаранция за явяването му пред органите на Дирекция „Миграция” – МВР в случай на необходимост.

Настоящият съдебен състав не може да кредитира представените по време на проведеното по делото открито заседание документи, имащи отношение към искането за налагането на по-лека обезпечителна мярка. Декларацията за предоставяне на издръжка не изхожда от български гражданин, а представената справка за салда по сметки не носи надлежна заверка от банката, в която се твърди, че е открита сметката. Представеният договор за наем е с дата 01.10.2019 г., т.е. той е сключен по времето, когато чужденецът вече е бил задържан в СДВНЧ. Няма логика, едно лице да сключи договор за наем на недвижим имот с друго лице с ясната представа, че наемателят е в невъзможност както да ползва жилището, така и да плаща наемната цена. На последно място не е без значение и обстоятелството, че не са представени никакви доказателства, че наемодателят наистина е собственик на посочения имот. От тази гледна точка представената декларация по чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ е без правно значение за спора.

По изложените съображения съдът намира, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

От друга страна, съдът намира, че при следващо евентуално продължаване на срока за задържане, административният орган следва да данни за действията, предприети от негова страна пред компетентните власти в посолството на Република И., за снабдяване на лицето с валидни документи, даващи възможност, то да бъде изведено от страната. Дори с чужденеца да са били провеждани беседи, чиято цел е била да бъде убеден, да се завърне доброволно в страната си по произход или да съдейства на органите на дирекция „Миграция” за извеждането му, това не освобождава компетентните български органи от задължението да направят постъпки по дипломатически път за установяване най-малкото на факта, дали наистина съществува лице с посочените от него имена и дали в Република И. са му издавани документи за самоличност. Разпоредбата на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115 на Европейския Парламент и на Съвета изисква съответният орган да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго, независимо от положените разумни усилия и че същите продължават все още активно. Т.е административният орган следва има „активно” поведение, насочено към издаване на документи за самоличност на чужденеца (Определение № 1201/18 г. по административно дело № 13952/17 г. на ВАС).

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива, на същия следва да се присъдят разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал. 2 пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. С., гражданин на Република И., чрез адвокат В. И. срещу заповед № 5264з-2386/11.12.2019 г. на Директора на Дирекция „Миграция” -

МВР, с която е продължено настаняването на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци.

ОСЪЖДА С. И. С., гражданин на Република И. да заплати на Дирекция „Миграция” - МВР на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 234 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.